

Arrest

nr. 86 155 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2011 waarbij de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten – model B (bijlage 13), beide aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker en zijn echtgenote dienden op 31 augustus 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 26 november 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna

verkort de Raad), die bij arrest nr. 56 003 van 15 februari 2011 eveneens aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Op 1 maart 2011 kregen verzoeker en zijn echtgenote het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 11 maart 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 9 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van verzoeker toelaatbaar werd verklaard. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 22 november 2011 gaf de ambtenaar-geneesheer zijn medisch advies betreffende de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Op 24 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond werd verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.03.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

H., N. (R.R.: (...))

Geboren te V. op (...)1979

+ echtgenote S., H. (R.R.: (...))

Geboren te L. op (...)1978

Nationaliteit: Kosovo

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.05.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De Arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie kopie in omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De Arts-adviseur concludeert dat:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo.

De aandoening verhindert betrokkene niet om te reizen en mantelzorg is er niet nodig.

Derhalve is er mi. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar herkomstland.”

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Wat betreft de bewering dat er weinig of geen rekening wordt gehouden met privacy en de verwijzing naar de corruptie in de gezondheidszorgen, dient er verwezen te worden naar het volgende.

“Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y/Rusland. § 9: EHRM 28 februari 2008. Saadi/Italië, § 131: EHRM 4 februari 2005. Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73: EHRM 73: EHRM 26 april 2005. Müslim/Turkije. § 68).”

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 24 februari 2012 werd aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten – model B (bijlage 13) betekend.

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

« + Epouse: S., H. née le (...)1978 à L.

Nationalité: Kosovo

ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE - MODELE B

En exécution de la décision du délégué du Ministre de la Politique de migration et d'asile, communiquée le 24/11/2011

il est enjoint au (la) nommé(e) : H. N.

né(e) le 12.04.1979

nationalité : Kosovo de quitter, au plus tard le (indiquer la date), 24 mars 2012

le territoire de la Belgique ainsi que le(s) territoires(s) des Etats suivants Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, en Suisse et Tchèque sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre,

MOTIF DE LA DECISION:

Les intéressés séjournent depuis plus longtemps dans le Royaume que le délai stipulé conformément à l'article 6 ou ne parvient pas fournir la preuve qu'il n'a pas dépassé ce délai (art. 7, alinéa 1,2° de la loi du 15 décembre 1980). »

2. Over de procedure

Huidig beroep werd ingesteld door verzoeker en door zijn echtgenote, mevrouw S. H. Het verschuldigde rolrecht werd echter niet betaald, zodat het beroep van mevrouw S. H. niet op rol werd gesteld.

3. Over de ontvankelijkheid

Hoewel verzoeker een beroep tot nietigverklaring indiende tegen zowel de eerste als tegen de tweede bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat hij geen middelen ontwikkelt ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep tot nietigverklaring is, voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, derhalve onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter, 51/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging en tenslotte van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

(...)

1.1.

Dat eerst en vooral er moet op gewezen worden dat de bestreden beslissing een kennelijk gebrek aan formele motivering vertoont doordat niet blijkt uit de bestreden beslissing op basis van welke motivering de tegenpartij tot de conclusie zou komen dat de eisers zouden kunnen reizen, er geen mantelzorg zou nodig zijn en dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Kosovo;

Dat Uw Raad al eerder heeft geoordeeld dat een advies van een Arts-Adviseur slechts een advies is en dat de tegenpartij op expliciete wijze de motivering van de Arts-adviseur moet opnemen in de bestreden beslissing om te laten blijken dat de beslissing hierop zou zijn gebaseerd (stuk 8: RvV, n° 68861 va, 20 oktober 2011);

Dat het feit dat de Arts-geneesheer in het advies dat hij verschaft op gemotiveerde wijze tot de conclusie zou komen dat de eisers zouden kunnen reizen en/of dat de zorgen zouden beschikbaar zijn en toegankelijk in Kosovo niet betekent dat de tegenpartij door een enkele verwijzing naar dit advies de bestreden beslissing op afdoende wijze zou hebben gemotiveerd;

Dat de motivering van de conclusie dat de eisers zouden reizen en/of dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Kosovo op uitdrukkelijke wijze moet worden hernomen in de bestreden beslissing zelf omdat anders niet kan worden vastgesteld op basis van welke motivering de tegenpartij tot die conclusie zou komen, gelet op het feit dat het advies van de Arts-Geneesheer slechts een advies is en niet de bestreden beslissing vervangt;

Dat de bestreden beslissing één enkel deel van de motivering van het advies van de Arts-geneesheer uitdrukkelijk overneemt en letterlijk citeert, namelijk:

(...)

Dat moet worden vastgesteld dat dit citaat enkel de conclusie betreft van het advies van de Arts-geneesheer en dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze uitdrukkelijk aangeeft op basis van welke motivering er tot die conclusie wordt gekomen;

Dat het kennelijk onvoldoende is dat de bestreden beslissing vaststelt dat de Arts-Geneesheer de medische gegevens heeft geëvalueerd en tot de hierboven geciteerde conclusie komt, omdat niet blijkt uit de bestreden beslissing welke delen van de motivering van het advies van de Arts-Geneesheer dan wel worden in aanmerking genomen om tot de conclusie te komen dat er mogelijkheid is tot reizen en dat de zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in Kosovo;

Dat het advies van de Arts-Geneesheer slechts een advies is en dat het aan de tegenpartij is om de bestreden beslissing uitdrukkelijk te motiveren; Dat door de opbouw van de bestreden die enkel één letterlijk citaat van het advies van de Arts-Geneesheer overneemt dat enkel de conclusie betreft van dit advies, er onduidelijkheid is over welke delen van de motivering van het advies door de tegenpartij worden in aanmerking genomen om te komen tot de bestreden beslissing;

Dat dit een kennelijk gebrek aan formele motivering uitmaakt, in strijd met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

1.2

De DVZ houdt onterecht voor dat de gezondheidszorgen die eisers nodig hebben beschikbaar en toegankelijk zijn en dat eisers kunnen aantonen dat dit niet het geval is:

Dat naast het feit dat de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk is gemotiveerd omtrent de redenen waarom er zou worden geoordeeld dat de medische behandeling zou beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo, wat op zich al een kennelijk gebrek aan formele motivering uitmaakt (zie supra), betwisten de eisers de vaststellingen van de Arts—Adviseur;

Zo lezen we in “Voice of Women” (UN Development Agencies — KWI — Kosovo womens) (stuk 2):

(...)

Het rapport gaat verder en focust op preventie. Het stelt zich de vraag hoe aan ziekte preventie kan worden gedaan en wat de beschikbaarheden van algemene geneesheren, gespecialiseerde geneesheren en ziekenhuizen zijn en komt tot de volgende bevindingen:

(...)

Uit dit rapport blijkt duidelijk (lat het met geneeskundige Verzorging in Kosovo pover gesteld is. Indien geneeskundige verzorging al aanwezig is, is het niet te betalen.

Indien men geneesheren kan betalen blijft er dikwijls geen geld meer over om de nodige medicijnen te kunnen betalen.

Geneesheren in ziekenhuizen bieden slechts halve oplossingen aan en trachten patiënten naar hun privaat kabinet te lokken.

Bovendien is het nog moeilijker om competente gespecialiseerde geneesheren te kunnen raadplegen en dit in alle vertrouwen te kunnen doen. Het rapport geeft duidelijk aan dat er weinig of geen rekening wordt gehouden met privacy. Voor het vinden van bekwaame psychiaters en psychologen zorgt dit zeker voor problemen.

Verder kan er nog verwezen worden naar het rapport van de UNHCR "appel global 2007 de l'UNHCR" (stuk 3) dat letterlijk stelt:

(...)

Tenslotte kan er ook nog verwezen worden naar het rapport van OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés) (stuk 4).

(...)

In het algemeen stelt dit rapport dat een ziekteverzekering ongekend is in Kosovo. Bovendien stelt het rapport dat er wel mogelijkheden zijn om diagnoses te stellen maar dat de behandeling van een ziekte te wensen overlaat. Hoe langer een behandeling dient te duren en hoe ingewikkelder zij is, hoe minder kans dat zij tot resultaten zal leiden in Kosovo.

(...)

Dit rapport stelt letterlijk dat de dubbel hoedanigheid van geneesheren, enerzijds publiek anderzijds privaat perverse effecten heeft en dat men de burgers doorsluis naar de eigen privé praktijken. Dit uit puur winstbejag. Dit zorgt ervoor dat vele gewone burgers van normale gezondheidszorgen verstoken blijven.

Het rapport stelt duidelijk dat chronische ziektes niet of amper worden behandeld. Er heerst een "vuurtjes blussen mentaliteit" en voorrang wordt gegeven aan dringende en ambulante verzorging. Langdurige behandelingen kunnen maanden op zich laten wachten. Voor vrouwen dient dit bovendien te gebeuren in het Universitair ziekenhuis van Pristina met maar 25 bedden.

In concreto wilt dit zeggen dat de eisers, voorgenomen dat zij al behandeld kunnen worden in Kosovo, op deze behandeling lange tijd zullen moeten wachten. Gezien hun problematiek van anxio-depressiviteit en bloeddrukproblemen is dit onmogelijk.

Bovendien zijn deze zorgen onbetaalbaar. Zij nemen het grootste deel van het maandelijkse budget in beslag of overstijgen dit zelf. Voor iemand met chronische problemen die een constante opvolging nodig heeft en verplicht medicatie moet slikken is dit onmogelijk vol te houden.

(...)

Het is duidelijk dat psychische stoornissen verergerd kunnen worden en dat de kans op behandeling ervan eerder beperkt, zo niet onbestaande is. Er dient te worden benadrukt dat de eisers lijden aan psychische aandoeningen. Omwille van hun gezondheid dienen zij, met ander woorden, elke druk van buitenaf, elke stress-situatie te vermijden. Een terugkeer naar Kosovo en een confrontatie met hun problemen zal hun gezondheid dan ook niet ten goede komen.

Dat de bestreden beslissing volledig nalaat de financiële mogelijkheid van de eisers te evalueren om gezondheidszorgen te genieten.

Dat de bestreden beslissing in zijn motivering de financiële mogelijkheid van de betrokkene dient te evalueren (R.v.St. nr. 79.364 van 19 maart 1999 (...))

Dat dergelijke evaluatie volledig ontbreekt in de motivering van de bestreden beslissing;

Dat terwijl in het aanvraag tot medische regularisatie duidelijk werd gesteld dat het financieel onmogelijk is voor eisers om in medische verzorging te voorzien;

Dat bovendien benadrukt moet worden dat het advies van de arts geneesheer louter focust op de Beschikbaarheid van geneesmiddelen (zonder in te gaan op de geografische financiële toegankelijkheid en niet aangeeft hoe de continuïteit van de zorgen in concreto al worden bewerkstelligd. Dat de bestreden beslissing zelf al helemaal niet is gemotiveerd hieromtrent.

Dat wat betreft de medicijnen, dit verslag van OSAR vermeldt dat er inderdaad een lijst van medicijnen bestaat die normaal gezien gratis moeten worden verspreid door de openbare apothekers, maar door het feit dat deze openbare apotheken minder goed geapprovisioneerd worden dan de prive-apotheken, heeft dit tot gevolg dat de privéapotheken eigenlijk de medicijnen verkrijgen op de lijsten staan vermeld, in plaats van ze gratis af te leveren (stuk 10, p 8);

Dar moet worden aan toegevoegd dat deze lijst van medicijnen niet gekend is door de meerderheid van de bevolking en zeer weinig gebruikt en gerespecteerd wordt door de verplegers, dokters en apothekers (stuk 4, p.8);

Dat uit deze informatie duidelijk blijkt dat de toepassing in de praktijk van deze lijst van gratis medicijnen heel wat te wensen over laat en dat de theorie mooi kan zijn maar dat dit in de praktijk helemaal niet wordt nageleefd;

Dat de bestreden beslissing helemaal niet antwoord op deze informatie vervat in het verslag van OSAR, dat werd meegedeeld en dat toch de conclusies van de Arts Geneesheer omtrent de zogenaamde beschikbaarheid van gratis medicijnen onderuit haalt;

Dat het rapport van ()SAR ook vermeldt dat personen die worden gerepatrieerd of terugkeren vanuit het buitenland geen gratis toegang hebben tot medische zorgen terwijl dit wel het geval zou moeten zijn (stuk 4,p.21);

Dat hier opnieuw melding wordt gemaakt van het feit dat er een verminderde of onbestaande opvolging is voor adequate behandelingen op het gebied van geestelijke gezondheidszorg (stuk 4, p21);

Dat eens te meer hieruit blijkt dat de toepassing van de theoretische principes in de praktijk te wensen over laat;

Dat ondanks het feit dat deze informatie algemeen gekend is en publiek toegankelijk is, stelt de tegenpartij er zich mee tevreden om te stellen in de bestreden beslissing dat deze bronnen een algemene situatie zouden beschrijven en dat er geen elementen zouden worden aangebracht dat deze algemene toestand op de individuele situatie zou van toepassing zijn;

Dat echter, de bestreden beslissing in haar motivering geen enkel objectief element aanhaalt dat de informatie vervat in deze publiek toegankelijke bronnen en informatie zou tegenspreken.

Dat de motivering van de arts geneesheer omtrent de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen niet wordt meegenomen in de bestreden beslissing en de motivering van de aanvraag 9ter ingediend door de eisers dus niet op afdoende wijze wordt beantwoordt en de argumenten die zij daarin aanhalen worden niet op een gemotiveerde wijze tegengesproken in de bestreden beslissing.

Dat bovendien een onderzoek naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van medicijnen en een behandeling noodzakelijkerwijze een verwijzing inhoudt naar algemene informatie die beschikbaar is in bepaalde rapporten en dat de Arts-Genesheer hier ook naar verwijst, net zoals de eisers die ook geen andere keuze hebben om dan te verwijzen naar dergelijke rapporten die wel algemene informatie bevatten, maar die wel degelijk van toepassing zijn op de individuele situatie van de eiseres, omdat het gaat over beschikbaarheid en toegankelijkheid van psychiatrische zorgen en medicijnen voor de behandeling van hartproblemen, die noodzakelijk zijn voor de eisers;

Dat de tegenpartij dus we degelijk rekening moest houden met deze informatie en geen verweer biedt tegen de vaststellingen van het verslag van OSAR en de andere publiek toegankelijke verslagen die de talrijke problemen van beschikbaarheid en toegankelijkheid van medicijnen en gezondheidszorgen, in het bijzonder psychiatrische gezondheidszorgen aanklaagt;

Dat voor zover de Arts-Genesheer voor de beschikbaarheid en de opvolging verwijst naar "les informations Ambassade et de celes dus site web (www.k-ma.orf/repository/doc/am.xls)" en voor de toegankelijkheid wordt verwezen naar www.formu.fesundjeitspolitik.

Dat het aldus onduidelijk is over welke informatie het nu gaat nu deze informatie niet bij de beslissing werd gevoegd.

Dat het dus onduidelijk is welke "informatie Ambassade" het betreft.

Dat het onduidelijk is wat er op de websites te vinden is nu deze een foutmelding geven. En dat er niet "www.torum.tesundjeitspohtik". maar wellicht wordt <http://www.forum-gesundheitspolitik.de/> wordt bedoeld, maar het dan nog niet duidelijk is naar wat exact wordt verwezen.

Dat de Arts-Genesheer verwijst naar informatie zonder deze toe te voegen of door louter naar een webadres te vermelden dat niet beschikbaar is en eisers dus slecht geïnformeerd worden, wat een schending uitmaakt van hun recht op verdediging en op de formele en materiële motiveringsplicht zoals hoger aangehaald nu het helemaal niet duidelijk is welk soort informatie het hier betreft.

Dat eisers zich derhalve dienen te verweren tegen een rapport waarvan zij de inhoud niet kennen en de waarachtigheid niet kunnen verifiëren.

Dat het vaste rechtspraak is dat indien de bestreden beslissing zich baseert op bepaalde informatie deze informatie in kopie moet worden toegevoegd als bijlage aan de bestreden beslissing, wat in dit geval niet is gebeurd;

Dat hierdoor de eisers niet de mogelijkheid hebben op nuttige wijze hun rechtsmiddel uit te oefenen, daar zij in de onmogelijkheid zijn om kennis te nemen van de informatie waarnaar de Arts-Genesheer verwijst, zodat zij hun middelen en argumenten niet kunnen laten gelden.

Dat dit een schending uitmaakt van het algemeen rechtsbeginsel van de eerbiediging van het recht van verdediging nu zij bij het indienen van het huidige verzoekschrift geen mogelijkheid hebben om op schriftelijke wijze hun middelen en argumenten te laten gelden voor de Raad omtrent de informatie waarop de Arts-Genesheer zich baseert;

Dat dit gebrek ook een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering uitmaakt in strijd met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en van de wet van 22 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

Dat bovendien door Uw Raad In een arrest n° 76 176 van 28 februari 2012 een beslissing werd vernietigd doordat werd geoordeeld dat helemaal niet blijkt uit een consultatie van de site www.k-ma.orf/repository/doc/am.xls dat de medicijnen vermeld in deze lijsten gratis en op voldoende wijze zouden beschikbaar zijn (stuk 7);

Dat om dezelfde reden in de huidige zaak moet worden geoordeeld dat op geen enkele wijze wordt aangetoond door de tegenpartij dat de door de eisers benodigde medicijnen zouden beschikbaar en voldoende toegankelijk zijn in Kosovo;

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt op welke wijze de toegang tot de nodige medische zorgen in de concrete praktijk zou worden gerealiseerd;

Dat de beschikbaarheid van medicijnen, het verwijzen naar een ongekend bron nog niet betekent dat de toegang tot zorgen in Kosovo mogelijk zou zijn;

Dat bovendien de hierboven geciteerde rapporten door de eisers duidelijk aantonen dat deze toegankelijkheid in de praktijk zeer problematisch is, zowel geografisch als financieel;

Dat dit in de aanvraag reeds werd opgeworpen maar dat hierop niet in concreto werd geantwoord;

Dat om die redenen de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering vertoont, in strijd met de aangehaalde wetsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel van zorgvuldigheid en het recht van verdediging

Dat doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk niet de toegankelijkheid onderzoekt van de nodige medische zorgen en dus geen rekening houdt met de impact van de onderbreking van de in België opgestarte zorgen in geval van terugkeer naar Kosovo, de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 3 EVRM

De stopzetting van de medische zorgen in België en hetgeen toegang meer hebben tot de medische behandeling in Kosovo zal een verslechtering van de gezondheidstoestand van de eisers tot gevolg hebben, wat onmenselijke en vernederende behandelingen uitmaken, in strijd met artikel 3 EVRM;”

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”*.

Artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat deze *“slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Daargelaten de vraag of artikel 62 van de vreemdelingenwet een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de voornoemde wet van 29 juli 1991, zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet, kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag, met name dat wat de ziekte van verzoeker betreft, de arts-adviseur de aangehaalde medische argumenten evalueerde en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst en dat er geen bezwaar is om te reizen. Voorts wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat verzoeker kan reizen, dat mantelzorg niet nodig is en dat het vanuit een medisch oogpunt niet tegenaangewezen is om terug te keren naar het land van herkomst. Tevens wordt wat betreft de opmerkingen van verzoeker in verband met het gebrek aan privacy en corruptie in de gezondheidszorg in Kosovo, verwezen naar rechtspraak van het EHRM. De verwerende partij concludeert dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst, aangezien er een behandeling is voor zijn aandoening in het land van herkomst.

Verzoeker meent evenwel dat er een gebrek is aan formele motivering doordat de bestreden beslissing verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer. Hij meent dat de verwerende partij op expliciete wijze de motivering van het advies van de ambtenaar-geneesheer in haar beslissing dient op te nemen en dat een enkele verwijzing naar de conclusie van het advies van de ambtenaar-geneesheer niet volstaat.

Waar verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het doel van de motiveringsplicht niet bereikt is door een loutere verwijzing naar een advies waarvan de inhoud onbekend is voor de bestuurde, dient *in casu* te worden vastgesteld dat het argument van verzoeker niet dienstig is, daar het advies van de ambtenaar-geneesheer samen met de bestreden beslissing werd toegestuurd, zodat hij ook kennis heeft kunnen nemen van alle elementen waarop de ambtenaar-geneesheer zich heeft gebaseerd om tot zijn advies te kunnen komen. Wanneer het stuk waarnaar wordt verwezen samen met de eindbeslissing ter kennis wordt gegeven, is voldaan aan de voornoemde wet van 29 juli 1991, hetzij wanneer dit stuk bij de beslissing is gevoegd als bijlage, ofwel wanneer het is opgenomen in de beslissing. Wanneer de motivering zich in bijlage bevindt wordt deze geacht integraal deel uit te maken van de beslissing (I. OPDEBEEK, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Administratieve Rechtsbibliotheek, algemene reeks nr. 7, 1999, p. 133).

Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt op basis van welke motivering de verwerende partij tot de conclusie komt dat hij zou kunnen reizen, dat mantelzorg niet vereist is en dat de behandeling in Kosovo toegankelijk en beschikbaar is. Verzoeker betwist immers niet dat de ambtenaar-geneesheer hieromtrent uitvoerig motiveert in zijn advies.

De verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 68 861 van 20 oktober 2011 is niet dienstig aangezien in de daar bestreden beslissing er geen enkele verwijzing was naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, noch was een eigen motivering op dit punt weergegeven.

Bovendien bekritiseert verzoeker de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending aannemelijk van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en evenmin wordt een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet aangetoond.

Betreffende de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid behoort van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§7 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten een "reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit" of een "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling", zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: "*Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)*" (Parl.St, Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de vreemdelingenwet) dat: "*Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens*" (Parl.St, Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 5 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat "*de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM.*" (Parl.St, Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.).

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 "*inzake minimumnormen*

voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming". De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen "subsidiare bescherming, reëel risico op ernstige schade...", voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Na het belang onderstreept te hebben van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot het aangevoerde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en bijgevolg dus met betrekking tot huidige beroep is het dan ook logisch om deze rechtspraak van naderbij te bekijken.

In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, § 42, 43, 44 en 45, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de haar voorliggende zaak (§ 46, 47, 48, 49, 50 en 51).

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak N. v. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("*a very exceptional case*"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. *In casu* oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. v. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een lijst bevindt met ziekenhuizen en polyklinieken in Kosovo, een lijst met voorhanden zijnde medicatie, met daarop de medicatie die verzoeker nodig heeft en het advies van de arts-attaché waarin wordt vermeld dat er in Kosovo medicatie bestaat voor de behandeling van verzoekers aandoening. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing, meer bepaald in het bijgevoegde advies van de ambtenaar-geneesheer, naar de websites geraadpleegd op 28 oktober 2011 naar verschillende rapporten die geconsulteerd werden waaronder Caritas country sheet Kosovo van januari 2010. De vaststellingen in de bestreden beslissing dat de medicatie en de behandeling beschikbaar zijn in Kosovo en dat verzoeker toegang heeft tot deze behandeling, strookt bijgevolg met de gegevens van het dossier.

Verzoeker betwist echter deze concrete, op verzoekers gezondheidsproblemen geënte informatie door te verwijzen naar rapporten van 2004 en 2007 waarvan hij de actualiteitswaarde niet verduidelijkt. Het rapport Voice of Women (UN Development Agencies) van december 2004 heeft het bovendien specifiek over de situatie van vrouwen, waarbij de Raad zich vragen stelt bij de relevantie van dit rapport aangezien de bestreden beslissing enkel de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker behandelt. De aanvraag om machtiging tot verblijf van zijn echtgenote werd bij beslissing van 9 mei 2011 onontvankelijk verklaard. Deze onontvankelijkheidsbeslissing maakt niet het voorwerp uit van huidig beroep. Bovendien blijken de rapporten waarnaar verzoeker verwijst ook niet meteen betrekking te hebben op zijn medische problematiek, zijnde spanningshoofdpijn waarvoor hij een huisarts moet kunnen consulteren en eventueel een neuroloog.

Bovendien betreffen sommige citaten de situatie van minderheden in Kosovo zoals de Roma, de Ashkali en de Egyptenaren, terwijl verzoeker bij zijn asielaanvraag heeft verklaard van etnische afkomst Albanees te zijn. Ook hier kan de relevantie van de aangehaalde documentatie in vraag worden gesteld. De Raad is van oordeel dat deze bronnen waarvan geenszins wordt aangetoond dat de informatie die ze bevatten ook vandaag nog actueel is en daadwerkelijk van toepassing is op verzoeker, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Een loutere verwijzing naar niet actuele algemene rapporten toont geenszins aan dat de medische begeleiding van verzoeker niet zal kunnen worden verdergezet in Kosovo.

Evenmin toont verzoeker aan de hand van rapporten van 2004 en 2005 aan dat de vaststellingen van de verwerende partij welke gebaseerd zijn op grotendeels recentere informatie verkeerd zijn.

In het door verzoeker aangebrachte rapport van OSAR met betrekking tot Kosovo van december 2007 (en niet van 2010, zoals verzoeker verkeerdelijk vermeldt in zijn verzoekschrift) wordt ten andere geenszins tegengesproken dat er opvolging door een huisarts of eventueel neuroloog mogelijk is en dat de nodige zorgen aanwezig zijn. De informatie waarnaar verzoeker verwijst, heeft het enkel over de kosten van de verzorging die vaak ten laste vallen van de patiënten en het feit dat de verzorging niet voldoet aan dezelfde standaarden van de westerse landen. De aangehaalde rapporten volstaan niet om aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn.

Uit de hierboven aangehaalde principes die het EHRM in dergelijke zaken hanteert, blijkt dat artikel 3 van het EVRM geenszins een verplichting inhoudt om verzoeker in België verder te behandelen voor zijn aandoening omdat de (louter op algemene wijze aangetoonde) staat van het Kosovaars systeem van gezondheidszorg niet zou voldoen aan de Belgische standaarden.

Daar waar verzoeker stelt dat psychische stoornissen verergerd kunnen worden bij een terugkeer, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer aangeeft dat verzoeker lijdt aan persisterende spanningshoofdpijn waarbij een vermoeden bestaat van neuralgie daar gevraagd werd een zenuwinfiltratie te verrichten. In het advies wordt aangegeven dat verzoeker een huisarts en eventueel een neuroloog nodig heeft. Uit niets blijkt dat verzoeker te kampen heeft met een psychische stoornis. Verzoekers betoog is dan ook niet relevant.

Verzoeker poneert dat de bestreden beslissing volledig nalaat zijn financiële mogelijkheid te evalueren om van de gezondheidszorg te kunnen genieten. Wat dit betreft, kan verzoeker niet worden gevolgd. Een eenvoudige lezing van het aan de bestreden beslissing gevoegde advies van de ambtenaar-geneesheer maakt meteen duidelijk dat de financiële toegankelijkheid wel degelijk werd onderzocht. Bovendien blijkt uit de motivering inzake de financiële toegankelijkheid dat geantwoord werd op de argumenten ter zake aangebracht door verzoeker in zijn aanvraag.

Verzoeker betwist de motieven zoals opgenomen in het advies. Hij meent dat de gratis zorg enkel theorie is en verwijst hiervoor opnieuw naar het verslag van OSAR. Betreffende dit verslag werd reeds aangegeven dat het niet actueel is en aldus niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Voorts blijkt ook uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat er geen publieke ziekteverzekering is, zoals blijkt uit het door verzoeker neergelegde verslag van OSAR, doch wordt verduidelijkt dat men werkt met het Beveridge model waarbij de gezondheidszorg geleverd en gefinancierd wordt door de overheid vanuit het algemene budget. Hoe dan ook beperkt de ambtenaar-geneesheer zich niet tot de vaststelling dat de medicatie in beginsel gratis is, doch wordt ook onderzocht of verzoeker nog toegang zou hebben tot de medicatie en zorgen mocht er een kost voor worden aangerekend. Verzoeker weerlegt de motivering, wat dit aspect betreft, niet.

Tevens dient te worden aangestipt dat uit de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM dat kostenloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoeker, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker verder voorhoudt dat de beslissing niet uitlegt op welke wijze de toegang tot de nodige medische zorgen in de concrete praktijk zou worden gerealiseerd, wijst de Raad er op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de bestreden beslissing de motieven van de motieven dient te geven. *In casu* volstaat dat het door de verwerende partij wordt nagegaan of een verdere behandeling mogelijk is in het land van herkomst en of de nodige medicatie aanwezig is. Opnieuw dient te worden aangestipt dat de informatie die verzoeker aanbrengt geenszins betwist dat er voor de aandoening van verzoeker een opvolging mogelijk is, noch dat hij niet zou kunnen beschikken over de nodige medicatie.

Wat de geografische toegankelijkheid van de zorgen betreft, verwijst verzoeker opnieuw naar het door hem aangehaalde rapport. De zorgen en medicatie zijn volgens hem niet beschikbaar en evenmin geografisch toegankelijk. In het advies van de geneesheer-deskundige wordt overwogen dat er in Kosovo geïnvesteerd wordt in de geestelijke gezondheidszorg, waarbij het psychiatrische ziekenhuis van Pristina een spilfunctie verzorgt. Tevens wordt gewezen op het feit dat in Vushtri, waar verzoeker en zijn echtgenote van afkomstig zijn, er een ziekenhuis is.

Bovendien dient te worden aangestipt dat verzoeker steeds verwijst naar de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van psychiatrische zorgen en medicijnen voor hartproblemen, terwijl zoals reeds werd aangehaald, uit het advies van de ambtenaar-geneesheer enkel blijkt dat verzoeker lijdt aan spanningshoofdpijn en dat hij hiervoor een huisarts en eventueel een neuroloog dient te kunnen zien voor zijn behandeling.

Het betoog van verzoeker dat de arts-geneesheer voor de beschikbaarheid en de opvolging van de nodige zorgen en behandeling verwijst naar bronnen waarvan het website-adres verkeerdelijk wordt vermeld, waardoor zij geschonden zouden zijn in hun recht van verdediging en wat een schending is van de formele en materiële motiveringsplicht, mist feitelijke grondslag. De Raad kan de verwijzing naar de website www.k-ma.orf/repository/doc/am.xls en www.forum.fesundjeitspolitik niet terug vinden in het advies, noch in de bestreden beslissing. Bovendien blijkt dat de verwijzingen naar websites in het advies steeds gevolgd of voorafgegaan wordt door een aanduiding van het voorwerp van deze sites en naar de relevantie voor de zaak van verzoeker.

Waar verzoeker betoogt dat de informatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, ten onrechte niet bij de beslissing is gevoegd waardoor hij “*slecht geïnformeerd*” wordt en zich niet kan verweren, kan hij evenmin worden gevolgd. De informatie waarnaar wordt verwezen in de beslissing bevindt zich in het administratief dossier en verzoeker kon er aldus kennis van nemen, eventueel na uitdrukkelijk verzoek tot inzage. Bovendien vermeldt de verwerende partij in de bestreden beslissing uit welke documentatiebronnen de informatie werd gehaald zodat verzoeker deze in het kader van zijn huidige annulatieberoep kon tegenspreken. Voor zover verzoeker aldus belang zou hebben bij dit

onderdeel van haar middel wijst de Raad er bovendien op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Verzoeker uit verder kritiek op het feit dat de eerste bestreden beslissing niets vermeldt over het stopzetten van de zorgen in België en welk impact de onderbreking van de in België opgestarte zorgen tot gevolg hebben. Verzoeker ziet hier een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de benodigde zorgen en medicatie voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo, zodat een terugkeer geen stopzetting van de zorgen meebrengt, zodat er geen onderbreking van de zorgen dient te zijn en de kritiek van verzoeker louter hypothetisch is.

De motieven van de bestreden beslissing steunen op de stukken van het dossier en getuigen van een correcte feitenvinding en zijn niet kennelijk onredelijk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont op welke wijze de bestreden beslissing de aangehaalde wettekst schendt, zodat dit middelenonderdeel onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU